

Arrest

nr. 201 052 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 augustus 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 4 maart 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 april 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor S.(…) I.(…), S.(…), geboren op (…) te (…) (R.R.nr. (...))

Nationaliteit: Bangladesh

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 05.08.2015, ingediend te Antwerpen, gevolgd door een positieve adrescontrole op 19.09.2015, waarvoor op 25.09.2015 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Zijn asielaanvraag dd. 19.01.2012 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 08.05.2015 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Na de definitieve afsluiting van zijn asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 19.09.2014 hem betekend dd. 24.09.2014, opnieuw uitvoerbaar. Op 18.05.2015 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 28.05.2015. Hij heeft nagelaten om aan deze verplichting gevolg te geven.

In de plaats daarvan verklaarde hij zich op 28.05.2015 opnieuw kandidaat vluchteling. Het commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) nam een beslissing tot niet in overwegingneming. Zijn beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd op 08.09.2015 verworpen door de RVV.

Na de definitieve afsluiting van zijn 2de asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 25.06.2015 hem betekend dd. 02.07.2015, opnieuw uitvoerbaar. Op 12.09.2015 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 22.09.2015.

De betrokkene diende op 02.10.2015 een 3de asielaanvraag in, die, na een weigering tot in overwegingneming van het CGVS, definitief werd afgesloten door de RVV met een weigeringsbeslissing op 15.02.2016.

Vervolgens werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 10.11.2015 hem betekend dd. 16.11.2015, opnieuw uitvoerbaar. Op 17.02.2016 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit bevel tot 27.02.2016. De betrokkene dient gevolg te geven aan deze verplichting.

De duur van de 3 opeenvolgende asielprocedures – namelijk respectievelijk 3 jaren 3 maanden en 19 dagen wat de 1ste betreft en 3 maanden en 11 dagen wat de 2de betreft en 4 maanden en 13 dagen wat de 3de betreft – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ondanks de 3 geweigerde asielprocedures, waarvan er 2 niet in overweging werden genomen door het CGVS wegens het gebrek aan nieuwe elementen, houdt de verzoeker heden zijn vrees voor een terugkeer naar het herkomstland vol met inroeping van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York, stellende dat een terugkeer zijn belevenissen in het herkomstland zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen vanden, waarbij hij verwijst naar een reisadvies van Buitenlandse Zaken en een internetartikel.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft en dat tot 3 keer toe. De beweerde problemen in Bangladesh kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de wet in België in te dienen. Bovendien worden er nu geen nieuwe

elementen aangebracht die zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. Het reisadvies van Buitenlandse Zaken richt zich tot Belgen voor voornamelijk toeristische reizen en wordt niet toegepast op de eigen situatie van betrokkene, die beschikt over de nationaliteit van Bangladesh. Het reisadvies en het internetartikel betreffen allebei de algemene situatie in het herkomstland van de verzoeker. Hij toont geen individueel risico aan inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer. Daarenboven staat het de verzoeker vrij om zich te begeven naar een derde land naar keuze.

De vereiste om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

De betrokkene bouwt de hele redenering rond het nadeel dat dit voor hem oplevert terwijl hij het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. De betrokkene heeft daarna zijn verblijf nog proberen te rekken door daarenboven nog 2 asielprocedures op te starten. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een "integratieproces" in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

Uit een dergelijk langdurig verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. De betrokkene werd op geen enkel moment van zijn verblijf "gemachtigd tot verblijf."

Het element van de tewerkstelling, waarbij hij een halftijdse arbeidsovereenkomst voorlegt voor werklieden voor bepaalde tijd als afwasser/keukenhulp/zaalpoetser ingaand op 24.04.2015 en tevens loonfiches en een fiche van de Kas voor Betaald Verlof van de Belgische Voedingsbedrijven, verhindert de verzoeker niet om op de door de wet voorgeschreven wijze een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Dit element vormt bovendien geen buitengewone omstandigheid aangezien de tijdelijke toelating tot tewerkstelling enkel en alleen als doel had om aan de betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf, kaderend in de asielprocedure, in zijn eigen behoeften te voorzien. De asielprocedures zijn afgesloten. De betrokkene toont daarenboven niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de eigen levensbehoeften en die van zijn echtgenote, terwijl het hem in België niet langer toegestaan is om arbeidsprestaties tegen betaling te leveren.

De betrokkene beroept zich op de toepassing van de wet van 22.12.1999, terwijl hij zich ten gepaste tijde (januari 2000) niet op het Belgische grondgebied bevond. Deze wet, betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, betrof een enige en unieke operatie. De criteria vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 van de wet van 1980.

De verzoeker doet een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Het is echter aan hem om de compatibiliteit (gelijkaardigheid/overeenkomsten) aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (RvS arrest nr. 97.866 dd. 13/07/2001). Het feit dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier op individuele wijze onderzocht.

De verzoeker wijst op de onwenselijkheid van een gedwongen terugkeer in dit stadium van integratie als ook op de onmenselijkheid van een terugleiding naar de grens. Huidige beslissing houdt echter geen gedwongen terugkeer, noch een terugleiding naar de grens in.

Zijn geponeerde meerwaarde voor de multiculturele maatschappij vormt geen belemmering voor een terugkeer naar het herkomstland. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Omtrent de grond: integratie en instructie van migratie- en asielbeleid dd; 19.07.2009 (omstandigheden die te maken hebben met redenen om ten gronde verblijf in België te bekomen," waaronder de verwijzing naar de elementen in zijn administratief dossier, samenvattend: zijn asielrelaas, het hangende schorsingsberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de vergelijking met art. 2,4° juncto 9,9° van de regularisatiewet en zijn jarenlange legale verblijf in het Rijk, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn mogelijkheid en wil om te voorzien in het eigen levensonderhoud, zijn vrienden- en kennissenkring, zijn voorbeeldige persoonlijkheid, de afwezigheid van elementen van openbare orde, de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, het behoren tot een kwetsbare groep daar als (afgewezen) asielzoeker, de criteria van de instructie van 19.07.2009 en dat de aanvragen die eraan voldoen vermoed ontvankelijk en gegrond te zijn, het beroep op art. 3 en 8

*EVRM, de school- en integratieattesten, de duur van zijn asielpcedure, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.
(...)"*

1.3. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 4 maart 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en een "(...) schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. (...)" Tevens maakt verzoeker in zijn middel gewag van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

-DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat het langdurig verblijf van verzoeker niet kan worden gezien als een buitengewone omstandigheid omwille van zijn illegale binnenkomst en zijn irregulier verblijf. ' Uit een dergelijk langdurig verblijf kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. Betrokkene werd op geen enkel moment van zijn verblijf "gemachtigd tot verblijf".

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetbepaling indient, tevoren reeds tot verblijf dient te zijn gemachtigd. Er anders over oordelen zou erop neerkomen dat een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt toegevoegd.

Bovendien betreft een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om humanitaire redenen per definitie vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven, wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes. De gemachtigde kan dan ook niet op redelijke wijze verwijten dat verzoeker het land illegaal is binnengekomen en hier gedeeltelijk illegaal is verbleven bij toepassing van artikel 9 VW.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis VW.

-Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder 'feiten' uiteengezet, gebaseerd o.a. op de Instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet van oud -Staatssecretaris Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, ondanks de verklaringen aan het Kruispunt Migratie door het Kabinet van Minister De Block. Dit betekent dat voor verzoeker de Instructies niet meer gelden en voor velen vóór hem wel. Voor vele aanvragers worden de Instructies van 19 juli 2009 nu nog toegepast.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker is geschaad in zijn vertrouwen in de administratie. Verzoeker vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die hij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte. Verzoeker meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel. De bestreden beslissing schendt tevens het motiveringsbeginsel.

-Betreffende het motief dat verzoeker reeds bij zijn aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten- met verlenging tot 28 mei 2015 (naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag), waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en de opgebouwde integratie aldus te wijten is aan zijn eigen houding zodat deze niet kan weerhouden worden, meent de verzoekende partij dat dit volstrekt onredelijk is.

Verzoeker diende een asielaanvraag in op 19 januari 2012 en hij ontving een arrest van uw Raad op 8 mei 2015 waarmee de asielaanvraag negatief werd afgesloten. Op 5 augustus 2015 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend, waarbij alle integratie-elementen naar voren werden gebracht.

De verzoekende partij meent dat het manifest onredelijk is dat de verwerende partij van oordeel is dat alle integratie-elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald in haar verzoekschrift artikel 9bis VW enkel te wijten zijn aan de eigen houding en aldus niet kunnen weerhouden worden. Zij stelt dat zij

op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag immers gedurende 3,5 jaar in België verbleef, waarvan 3 jaar en 3 maanden in asielprocedure.

Verzoeker wijst erop dat indien hij erin geslaagd is een zodanige integratie te bereiken in de Belgische samenleving, dit was omdat zijn asielprocedure zeer lang heeft geduurd, dat dit niet aan hemzelf te wijten is, doch aan de behandelingstermijn van zijn asielaanvraag in België, dat het dan toch volstrekt onredelijk is dat hem verweten wordt zich goed te hebben geïntegreerd gedurende deze lange periode, periode dat hij enkel in afwachting was van een beslissing betreffende de asielaanvraag.

De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel.

-Verzoeker heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend zoals eerder onder 'feiten' uiteengezet en de aanvraag werd onontvankelijk verklaard o.a. omdat de beweerde problemen in Bangladesh niet meer kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis VW omdat deze elementen reeds in eerdere asielaanvragen werden behandeld en het regularisatieverzoek geen soort 'hoger beroep' kan vormen tegen de afwijzing van de asielaanvragen.

Verzoeker wenst te benadrukken dat zijn aanvraag tot regularisatie volstrekt los staat van zijn asiolverhaal. Het verzoek tot regularisatie wordt niet beschouwd als een 'soort hoger beroep' tegen de afwijzing van de asielaanvraag. Het is bovendien niet omdat de aangehaalde problemen in het kader van de asielaanvraag onvoldoende worden bevonden om politiek asiel of subsidiaire bescherming te verlenen, dat deze problemen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden waarom de aanvraag tot regularisatie vanuit België wordt ingediend.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat de buitengewone omstandigheden niet noodzakelijk moeten handelen over omstandigheden van overmacht. Zo wordt algemeen aanvaard dat het kan volstaan dat het voor de aanvrager onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn/haar land van herkomst. Uit angst voor zijn fysieke integriteit, zijn veiligheid en vrijheid heeft verzoeker noodgedwongen zijn thuisland moeten verlaten.

Verzoeker bevindt zich m.a.w. in een prangende humanitaire situatie.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg het motiveringsbeginsel.

(...)"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van "(...) de beginselen van behoorlijk bestuur (...)." Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom hij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen, aangehaald in de verblijfsaanvraag, gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven ook in zijn middel, waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.8. In de bestreden beslissing wordt een overzicht gegeven van verzoeker zijn verblijfshistoriek, zijnde drie asielaanvragen telkens gevolgd door een bevel om het grondgebied te verlaten, waarna de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat “(...) *De betrokkene (...) de hele redenering [bouwt] rond het nadeel dat dit voor hem oplevert terwijl hij het bedoelde voordeel slechts bekomen heeft ingevolge een illegale binnenkomst en irregulier verblijf volgend op een afgewezen asielaanvraag. De betrokkene heeft daarna zijn verblijf nog proberen te rekken door daarenboven nog 2 asielprocedures op te starten. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een “integratieproces” in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu. Uit een dergelijk langdurig verblijf kunnen echter geen rechten worden geput met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf. De betrokkene werd op geen enkel moment van zijn verblijf ‘gemachtigd tot verblijf.’ (...)*” Verzoeker stelt het niet eens te zijn met deze motivering omdat het vereisen van een machtiging tot verblijf vooraleer een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden ingediend, zou neerkomen op het toevoegen van een bindende voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verder stelt verzoeker dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet per definitie vreemdelingen betreft die op illegale wijze op het grondgebied verblijven en dat het hem niet kan worden verweten het land illegaal te zijn binnengekomen en hier illegaal te hebben verbleven.

2.9. Bovenstaande motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris vormt echter een overtollig motief. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat elementen die onder meer betrekking hebben op het asielrelaas en de duur van de asielprocedure, het jarenlange legale verblijf en de opgebouwde elementen van integratie, elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en in de fase van de ontvankelijkheid van de aanvraag, zoals *in casu*, niet worden behandeld. Deze zienswijze is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in zijn arrest van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat “(...) *omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.* (...)” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er op dat het eventueel gegrond bevinden van kritiek op een overtollig motief niet tot de nietigverklaring van een bestreden besluit kan leiden (*cf.* RvS 23 februari 2011, nr. 211.458).

2.10. Verzoeker voert aan dat hij zich in zijn aanvraag gebaseerd heeft op de instructie van 19 juli 2009 en dat hij het niet eens is waar geoordeeld wordt dat de instructie niet meer van toepassing is. Echter is zulks een motief niet terug te vinden in de bestreden beslissing, waardoor verzoeker zijn kritiek dan ook niet dienstig is.

2.11. Waar verzoeker meent dat het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden omdat in de bestreden beslissing zou worden aangegeven dat zijn integratie enkel te wijten is aan zijn eigen houding en aldus niet kan worden weerhouden en verzoeker hiertegen inbrengt dat zijn integratie het gevolg is van zijn asielpcedures die zeer lang hebben geduurd, wijst de Raad op hetgeen *supra* werd uiteengezet onder punt 2.9.

2.12. Verzoeker wijst er in een laatste onderdeel van zijn middel op dat zijn huidige regularisatieaanvraag niet dient te worden beschouwd als een soort van hoger beroep tegen de afwijzing van zijn asielaanvragen en dat het niet is omdat de elementen die hij aanbracht in het kader van zijn asielaanvragen niet werden weerhouden om hem te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, niet zouden kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij "(...) *Allereerst (...)*" aanvoerde dat "(...) *verzoeker de aanvraag niet [kan] richten vanuit zijn land van herkomst om reden dat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending impliceert van artikel 3 E.V.R.M.: dat stelt dat terugkeer naar het land dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering. Hij is juist om deze motieven zijn land moeten ontvluchten en doen de niet betwiste elementen van zijn asielaanvraag als uitzonderlijke omstandigheden gelden. (...)*", waarna verzoeker een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, verwijst naar een artikel van de *Business Standard* en theoretisch ingaat op artikel 1 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999. Gelet op het feit dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid en hij er bij zijn volgende asielaanvragen door het voorleggen van allerlei documenten niet in slaagde zijn geloofwaardigheid te herstellen, kon de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht en afdoende motiveren dat "(...) *Ondanks de 3 geweigerde asielpcedures, waarvan er 2 niet in overweging werden genomen door het CGVS wegens het gebrek aan nieuwe elementen, houdt de verzoeker heden zijn vrees voor een terugkeer naar het herkomstland vol met inroeping van art. 3 EVRM en art. 1 van het Verdrag van New York, stellende dat een terugkeer zijn belevenissen in het herkomstland zou doen aggregeren met alle nefaste gevolgen vanden, waarbij hij verwijst naar een reisadvies van Buitenlandse Zaken en een internetartikel. Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan echter geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft en dat tot 3 keer toe. De beweerdde problemen in Bangladesh kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9bis van de wet in België in te dienen. Bovendien worden er nu geen nieuwe elementen aangebracht die zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling dan die van de bevoegde asielinstanties. Het reisadvies van Buitenlandse Zaken richt zich tot Belgen voor voornamelijk toeristische reizen en wordt niet toegepast op de eigen situatie van betrokkene, die beschikt over de nationaliteit van Bangladesh. Het reisadvies en het internetartikel betreffen allebei de algemene situatie in het herkomstland van de verzoeker. Hij toont geen individueel risico aan inzake zijn persoonlijke veiligheid bij een zelfs tijdelijke terugkeer. (...)*" Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij meent dat de motiveringsplicht is geschonden.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in zijn hoofd niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het vertrouwens-, redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT